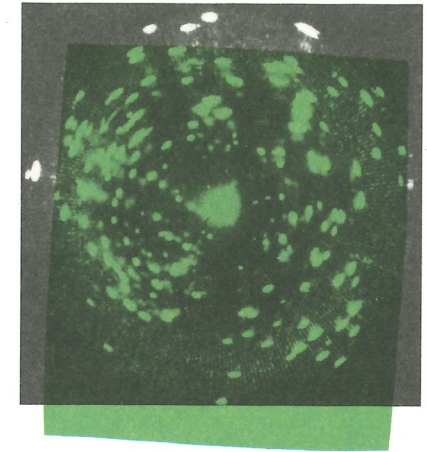

Orchestre symphonique de Montréal

Igor Stravinsky / Maurice Ravel

holland festival

QUAD

apparatuur voor muziekweergave

uw venster op de concertzaal

Orchestre symphonique de
Montréal
Laurenschor en Kamerkoor
Rotterdams Conservatorium

dirigent: Charles Dutoit

Chantal Juillet, viool

instudering koor: Barend Schuurman

Igor Stravinsky (1882-1971)

Feu d'artifice (1908)

Concerto en ré (1931)

voor viool en orkest

1. Toccata

2. Aria I

3. Aria II

4. Capriccio

pauze

Maurice Ravel (1875-1937)

Daphnis et Chloé (1909-1912)

Ballet en trois parties (un acte)

16 juni 1992, aanvang 20.15 uur

Concertgebouw, Amsterdam

Grote Zaal

Het concert is om ca. 22.15 uur afgelopen.

Het is verboden tijdens de uitvoering te
fotograferen.

*De Europese tournee van het Orchestre
symphonique de Montréal en Charles Dutoit
is mogelijk gemaakt dankzij een genereuse
bijdrage van Northern Telecom en de steun
van de Canadese regering en het Ministerie
van Culturele Zaken van Québec.*

Igor Stravinsky - Feu d'artifice (1908)

Feu d'artifice, orkestcompositie van Stravinsky, is niet het werk van de auteur van de *Sacre du printemps* en *Les noces*, van *Oedipus Rex* en *Psalmensymfonie*, maar van een nog tamelijk onervaren zesentwintigjarige aspirant-componist, die behalve een paar georkestreerde liederen, een studiesymfonie (Symfonie in Es, op. 1) en een *Scherzo fantastique*, waarvan hij de partituur nog niet aan de klinkende werkelijkheid had kunnen toetsen, nog geen werken voor grote bezetting op zijn naam had staan. Deze wetenschap maakt dit vier minuten durende 'Vuurwerk' nog verbazingwekkender dan het al is. Het is muziek van een geboren orkestrator, en van een bewonderaar van de toenmalige Franse modernisten. Zijn vuurwerk is ook echt vuurwerk, meer van de pijn dan van de klap: altijd hoog (de contrabassen hebben doorgaans het nakijken) en steeds in nieuwe kleuren uiteenspattend. Wie er voorboden van de *Vuurvogel* en zelfs van latere werken in wil horen, zal getroffen worden door de explosieve dynamiek, de accenten en de algehele sfeer van nerveus ongeduld. Stravinsky componeerde *Feu d'artifice* in de

maanden mei en juni 1908 en droeg het werk op aan de dochter van zijn leraar Rimski-Korsakov en haar bruidegom, de componist Maximilian Steinberg. Enkele dagen nadat hij vanuit zijn buitenhuis in Oestiloeg de nieuwe partituur naar het buitenhuis van de familie Rimski-Korsakov had gestuurd, bereikte hem het bericht van de dood van zijn leermeester. Het werk beleefde samen met *Scherzo fantastique* op 6 februari 1909 zijn officiële première in St. Petersburg. Glazoenovs enige commentaar zou geweest zijn 'Kein Talent, nur Dissonanz', maar Serge Diaghilev, ook aanwezig, was zo onder de indruk (in het bijzonder van *Feu d'artifice*) dat hij Stravinsky uitnodigde om voor hem te werken. Nauwelijks vier jaar later een *Vuurvogel* en *Petroesjka* verder voltooide Stravinsky ten behoeve van Diaghilevs Ballets russes *Le sacre du printemps*.

Elmer Schönberger

Igor Stravinsky

Igor Stravinsky - Concerto en ré

Het Vioolconcert werd in 1931, op het dieptepunt van de depressie, besteld door de wel-doener van Samuel Dushkin en mijn 'beschermengel', de Amerikaanse *gentleman* Blair Fairchild. Fairchild had Dushkin als wonderkind horen spelen, en sindsdien had hij de opleiding en carrière van de violist gesponsord. Ook Willy Strecker van muziekuitgeverij Schott zette mij ertoe aan deze opdracht te accepteren. Hij was een goede vriend van Dushkin, en bovendien zou dit het eerste werk van mijn hand zijn dat bij Schott werd uitgegeven. Dushkin kwam gedurende de compositieperiode bij me langs voor overleg, en dat was het begin van een vriendschap en een muzikale samenwerking die dertig jaar zouden duren. (Dushkin zal later een belangrijke bron voor mijn biograaf zijn, als ik die ooit krijg. Hij heeft duizenden anekdotes over mij verzameld, en door de vele concerttournees die we samen maakten, kent hij mij en mijn gewoonten als geen ander.) De eerste twee delen van het Concerto en een gedeelte van het derde werden in Nice gecomponeerd. De partituur werd echter voltooid in La Vironnière, een chateau in

de buurt van Voreppe dat ik huurde van een plattelands-advocaat die sprekend op Flaubert leek en zich net als hem kleepte. Ik hield van dat huis, vooral van mijn werk-kamer op de zolder, die een schitterende uitzicht op de Isère-vallei bood. Het enige na-deel was dat ik helemaal naar Grenoble moest rijden om boodschappen te doen.

Het Violconcert was niet geïnspireerd door of gebaseerd op een bepaald voorbeeld. Ik houd niet van de standaard-violconcerten, zoals dat van Mozart, Beethoven, Mendels-sonh of Brahms. Het enige meesterwerk in dit genre is naar mijn mening het Violconcert van Schönberg, en dat werd enkele jaren na het mijne geschreven. De titels van mijn delen, 'Toccata', 'Aria', 'Capriccio', doen echter aan Bach denken, en dat geldt tot op zekere hoogte ook voor de muzikale inhoud. Mijn favoriete soloconcert van Bach is dat voor twee violen, hetgeen moet blijken uit het duet van de soloviool met een viool uit het orkest in het laatste deel. Het Violconcert bevat echter ook andere duetcombinaties, en de textuur van de muziek is over het algemeen eerder kamermuzikaal dan orkestraal. Ik schreef geen cadens, want violistische virtuositeit interesseert me niet.

4 Virtuositeit als doel op zich speelt nauwelijks een rol in mijn Concert, en de technische problemen van het stuk zijn, denk ik, aan de tamme kant.

Igor Stravinsky

Maurice Ravel - *Daphnis et Chloé*

De titelpagina van de partituur luidt: *DAPHNIS ET CHLOE / Ballet en un acte de Michel Fokine / Musique de Maurice Ravel*. Twee gegevens die voor een eerste oriëntatie toch essentieel zijn, ontbreken, nl. het symfonische karakter van de muziek en de inspiratie-bron waarmee de geest van Ravels muziek in dit werk innig verbonden is, nl. de Franse vertaling van de laat-Griekse herdersroman *Daphnis et Chloé*. [...]

In een autobiografische schets, in 1928 gedicteerd aan zijn oud-leerling, de componist en musicoloog Roland-Manuel, schreef Ravel: '*Daphnis et Chloé*, choreografische symfonie in drie delen, werd mij opgedragen door de directeur van de Compagnie des Ballets Russes, M. Serge de Diaghilev. Het scenario ("l'argument") is van Michel Fokine, destijds choreograaf van de beroemde groep. Mijn bedoeling tijdens het werk was een omvangrijk muzikaal fresco te componeren, daarbij niet zozeer bedacht op archaïsme als wel op trouw aan het Griekenland van mijn dromen, dat zich graag verwant weet aan het Griekenland dat de Franse kunstenaars uit het einde der achttiende eeuw zich hebben voorgesteld en hebben uitgebeeld. Het werk is symfonisch geconstrueerd volgens een streng tonaal grondplan, met behulp van een klein aantal motieven waarvan de verwerkingen de symfonische eenheid van het werk bevestigen. Ontworpen in 1907 werd *Daphnis* nadien herhaalde malen op technische aspecten herzien, in het bijzonder de finale.'

Deze korte karakteristiek, even zakelijk als punctueel, drukt precies uit waar het om gaat en dient de enige leidraad te zijn ter correctie van een muziek-journalistiek en een uitvoeringspraktijk die te vaak nog meent te kunnen volstaan met het releveren van 'decoratieve' effecten. Er is natuurlijk geen sprake van dat met de term 'symphonie chorégraphique' gezinspeeld zou worden op classicistische modellen van de vorm 'symphonie', evenmin op Franse als op Duitse modellen. Er wordt slechts gezinspeeld op bepaalde variatie-procédés die te maken hebben met de zogeheten 'doorwerkings-techniek', die vooral in de voor het symfonische denken belangrijke hoofd- of sonate-vorm ontwikkeld werd. In de partituur van *Daphnis* is deze techniek overal werkzaam en in de klinkende realisering ervan ook overal hoorbaar. De wijze waarop Ravel herkenningmotieven varieert, combineert, uitbreidt tot lange cantilenen of verkort tot signalen en ritmische begeleidingsfiguren, verleent aan deze muziek een wezenlijk symfo-

nisch karakter en onderscheidt haar van andere voor balletmuziek gangbare vormen, zoals de suite of de rapsodie.

Ver terug in de tijd heeft een morgenlicht geschenen waarvan de herinnering door de gehele Europese cultuur heen tot in onze dagen levend is gebleven. Dat licht en de dun bevolkte landschappen waarboven het straalde heet Hellas. Zo groot en blijvend was bij Europese kunstenaars van latere eeuwen het heimwee naar dat licht, die Oorsprong, dat zij er steeds weer, in alle beschikbare visuele en auditieve media van hebben moeten getuigen. Hoezeer ook in de loop der tijden gefilterd door dagdromen en fantasieën, het licht bleef herkenbaar. De partituur van *Daphnis et Chloé* is één van de werken die aan de drang tot bezwering van dat heimwee hun bestaan te danken hebben. En welke droom in dit werk tot muziek is geworden, dat heeft Ravel zelf in de genoemde autobiografische schets meegedeeld, zonder echter met name de man te noemen die, een eeuw eerder door precies dezelfde droom bezield, daarvan getuigenis heeft afgelegd in één van de schitterendste vertalingen die de Franse literatuur rijk is. Die man was Paul-Louis Courier (1773-1825), en het boek dat hij vertaalde, was de fragmentarisch bekende herdersroman van de Griekse sofist Longus. De titel van Couriers vertaling luidde: *De herderszangen van Longus, of Daphnis en Chloé*. Longus leefde in de derde eeuw n. Chr., in het hellenistische tijdperk dus, waarin Griekse cultuur en civilisatie reeds lang waren uitgewaaid naar alle landen en eilanden in en om de Middellandse Zee, tot ver in Afrika, Azië en Europa. Op de lange weg der pastorale poëzie, die loopt van Theocritus (derde eeuw v. Chr.) via Vergilius (eerste eeuw v. Chr.) naar Longus, was de laatstgenoemde met zijn Idylle stellig een nabloeier. Maar dat verre morgenlicht, het oude Helleense visioen van een alzijdig geërotiseerd geluksland Arcadia heeft ook hem nog geïnspireerd tot de lichtvoetige, quasi naïeve evocatie van de Jongen (Daphnis) en het Meisje (Chloé) en hun in voor- en tegenspoed groeiende bedrevenheid in de *ars amandi* [minnekunst]. Psychologie komt er nauwelijks aan te pas; elementaire fenomenen beheersen het verhaal: zon en maan, angst en verlangen, Zephyr en storm, geweld en streling, liefde, bedrog, aarde, water en – alles overheersend – Eros.

Fragmenten van dit verhaal waren reeds in de zestiende eeuw in het Frans vertaald door de geestelijke, filosoof en classicus Jacques Amyot (1513-1593), die nog niet kon beschikken over een volledig handschrift. Pas Courier, in zijn jonge jaren artillerie-officier, later wijnbouwer en militant pamflettist, doch vóór alles classicus en kenner

der Griekse oudheid, kreeg bij toeval in een Florentijnse bibliotheek een handschrift met de voordien ontbrekende passages onder ogen. Met de liefde en bezetenheid die de echte 'lettré' in die dagen kon kenmerken, heeft hij toen op de basis van de vertaling van Amyot een nieuwe vertaling gemaakt in een zo soepel, geraffineerd archaïserend Frans, dat van een wezenlijke herschepping sprake is. Liet Longus zijn Pastorale spelen in een ook in zijn tijd reeds als geïdealiseerd ervaren landstreek bij Mytilene op het eiland Lesbos, Paul-Louis Courier, Hellenist, wijnbouwer en Tourangeau, even verliefd op het licht en het heuvelend landschap van Touraine als op zijn Griekse klassieken, riep in zijn vertaling in feite een Frans Hellas op. Van deze vertaling verschenen nog tijdens zijn leven verscheidene, door Courier steeds verbeterde drukken, en het is in deze gedaante dat *Les Pastorales de Longus, ou Daphnis et Chloé* hun Europese bekendheid kregen. Goethe bewonderde Couriers herdichting zozeer dat hij de Idylle ieder jaar herlas. Ravel, wiens gedroomde Griekenland immers overeenkwam met dat van 'de Franse kunstenaars uit het einde der achttiende eeuw', vond in het Franse Hellas, het gehelleniseerde Touraine van Couriers vertaling precies het historisch alibi waaraan zijn inspiratie zo vaak behoefte had. En zo, na vijfentwintig eeuwen, kon het klassieke visioen zijn voorlopig laatste metamorfose ondergaan en vond het vorm in muziek.

Hoewel er na de eerste besprekingen tussen Ravel en Diaghilev in 1906 ook tussen Ravel en Fokine wel enig contact moet zijn geweest met betrekking tot de globale structuur van het scenario, kon dit laatste voor Ravel in geen enkel opzicht een stimulans zijn voor zijn inspiratie. Dat blijkt ten overvloede uit de moeilijkheden die ontstonden toen Diaghilev in 1912 met de juist voltooide partituur werd geconfronteerd.

Onoverbrugbare tegenstellingen bleken te bestaan tussen Ravel en Léon Bakst, wiens 'archaïserende' stileringen in decors en kostuums hem niet bevielen; ook weigerde Ravel het libretto van Fokine te accepteren omdat het met zijn eigen ideeën en het symbolisch betoog van zijn muziek niet harmonieerde. Dit alles wijst erop dat de partituur grotendeels zelfstandig en dus op basis van Longus-Courier moet zijn ontstaan. Slechts na de nodige compromissen kwam de eerste, niet bijzonder succesvolle opvoering tot stand op 8 juni 1912 in het Théâtre du Chatelet. Nijinski en Karsavina dansten de hoofdrollen en Pierre Monteux was de dirigent.

Daphnis et Chloé neemt [...] in het oeuvre van Ravel als echt ballet een geïsoleerde plaats in. Het is een lang 'doorgecomponeerd' verhaal-in-tonen met een uitgesproken

epische inslag, eerder te vergelijken met proza dan met poëzie. Niet alleen de drie hoofdgeledingen waarin het verhaal is verdeeld, ook de vele dansen en verbindende passages waaruit deze episoden zelf weer bestaan, gaan zonder onderbreking in elkaar over. Met dien verstande dat momenten van stilte, die natuurlijk noodzakelijk zijn om een zo lang muzikaal betoog te laten ‘ademen’, in de ritmiek en de metriek zijn opgenomen. Om al deze redenen is dit werk niet alleen in de Franse doch in de gehele Europese muziekcultuur uit de eerst helft van de twintigste eeuw een muzikaal monument. Met Stravinsky’s *Petroesjka* en *Le Sacre du Printemps* behoort *Daphnis et Chloé* tot de weinige grote partituren waarvan het ontstaan niet los te denken is van het inzicht en de activiteiten van de grote Russische coördinator en impresario Diaghilev.

Ter oriëntatie volgt hier een globale samenvatting van de handeling, zoals die in het scenario is vervat. [...]

Deel I

8 Ontluikende liefde tussen Daphnis en Chloé. Zuidelijke lente-namiddag; open vlakte aan de rand van een heilig woud. Bij de ingang van een grot staan drie archaïsche nimfen-beelden. Jonge herders en herderinnen, waaronder Daphnis en Chloé, brengen hun offergaven aan de nimfen.

Danse religieuse

Rivaliteit tussen Daphnis en de koeherder Dorcon, die Chloé het hof maakt. Beiden dansen na elkaar een dans, met als beloofde prijs een kus van Chloé voor de overwinnaar. Daphnis is de gelukkige en blijft, nadat de anderen met Chloé vertrokken zijn, in extase achter.

Verstoring der Idylle. Naderend krijgsgeschreeuw. Piraten, onder aanvoering van hun hoofdman Bryaxis, achtervolgen de vrouwen en nemen Chloé gevangen.

Nocturne

Daphnis valt wanhopig neer, en als hij eindelijk in slaap valt, dalen de nimfen van hun voetstukken en roepen de hulp in van de god Pan.

Interlude

Duisternis valt in. Koorgezang, aanvankelijk ver weg maar spoedig naderbij komend.

Deel II

Danse guerrière

Nacht; piratenkamp aan een rotsige kust, fakkelgloed. Chloé wordt geboeid binnen de kring der piraten geleid en Bryaxis beveelt haar te dansen. Na haar vergeefse smeken draagt de hoofdman haar in triomf weg. Dan verandert plotseling de atmosfeer.

Dreigende gestalten komen te voorschijn. De geweldige schaduw van Pan valt over de bergen, een ‘panische’ schrik teweegbrengend onder de piraten, die in verwarring op de vlucht slaan.

Deel III

Hereniging van Daphnis en Chloé – Apotheose. Hetzelfde landschap als in deel I, maar nu in morgenschemering. Watergemurmur langs de rotsen, vogelstemmen (lang symfonisch fragment).

Lever du jour

Herders wekken Daphnis, die nog steeds voor de grot te slapen lag. Chloé verschijnt, bevrijd: het is duidelijk dat Pan heeft ingegrepen. Hij deed dit ter herinnering aan de door hem vergeefs beminde nimf Syrinx.

Pantomime

Uit dankbaarheid mimeren Daphnis en Chloé nu de liefde tussen Pan en Syrinx, maar terwijl hun dans bewogener wordt, vergeten zij ten slotte hun rollen en sluiten elkaar in de armen.

Danse générale

Rudolf Escher

biografieën

Orchestre symphonique de Montréal

Het Orchestre symphonique de Montréal werd in 1934 opgericht door een aantal muziekliefhebbers met de steun van de regering van Québec. Wilfrid Pelletier, afkomstig uit Montreal en dirigent aan de Metropolitan Opera in New York, was de eerste muzikaal directeur van het orkest. In 1940 werd hij opgevolgd door de Belg Desire Defauw.

Gastdirigenten waren onder anderen Bruno Walter, Igor Stravinsky, Leopold Stokowski, Leonard Bernstein, Pierre Monteux, Josef Krips, Ernest Ansermet en Otto Klemperer. In 1957 werd Igor Markevitch tot muzikaal directeur benoemd. Onder zijn leiding breidde het OSM zijn activiteiten uit en verwierf het een volledig professionele status. Van 1961 tot 1967 leidde de jonge Zubin Metha het orkest met veel succes. Hij werd opgevolgd door Franz-Paul Decker (1967-1975), Rafael Frübeck de Burgos (1975-1976) en Charles Dutoit, die sinds 1977 muzikaal directeur is. Het orkest maakte tournees over de gehele wereld. Sinds 1980 heeft het OSM onder Charles Dutoit meer dan vijftig, dikwijls bekroonde, plaatopnamen gemaakt van Frans repertoire, waaronder Ravels orkestwerken, *Petroesjka*, *The Planets*, Bartóks Concert voor orkest, Gershwins *Rhapsody in Blue* (met Louis Lortie) en *Pelléas et Mélisande*.

Charles Dutoit

Charles Dutoit werd geboren in Lausanne. Hij studeerde piano, viool, altviool en slagwerk aan de conservatoria van Genève en Lausanne; hij deed orkestdirectie bij Ernest Ansermet, assisteerde Herbert von Karajan bij de Wiener Staatsoper en Rudolf Kempe in de Tonhalle in Zürich. In 1962 debuteerde hij als dirigent bij het Symfonieorkest van Bern. In de volgende jaren was hij artistiek directeur van orkesten in Bern, Göteborg en Mexico. Daarnaast deed hij gastdirecties bij orkesten zoals het Berliner

Philharmoniker, het Symfonieorchester des Bayerischen Rundfunks, het Orchestre de Paris en het Israel Philharmonic Orchestra. In 1977 werd Charles Dutoit benoemd tot muzikaal directeur van het Orchestre symphonique de Montréal. Daarnaast was hij regelmatig te gast bij orkesten in Londen, Amsterdam, Boston, Philadelphia, Cleveland en New York. Sinds januari 1991 is hij chefdirigent van het Orchestre Nationale de France.

Chantal Juillet

De Canadese violiste Chantal Juillet werd geboren in Montreal. Ze studeerde bij Luis Grinhauz in Montreal, bij Ivan Galamian in New York, bij Dorothy DeLay aan de Juilliard School of Music en bij Nathan Milstein in Zwitserland. Na het winnen van de Quebec Music Competition debuteerde ze op negenjarige leeftijd als concertvioliste.

Ze won eerste prijzen bij de Canadian Music Competition en de Young Concert Artists International Auditions in New York, hetgeen leidde tot optredens in Washington en Los Angeles. In 1990 debuteerde ze in Carnegie Hall met het Concerto grosso nr. 1 van Schnittke. In 1991 speelde ze de vioolconcerten van Szymanowski en Stravinsky tijdens tournees door Zuid-Amerika en Zwitserland met Charles Dutoit en het OSM. Ook trad ze op met het New York Philharmonic en het Orchestre National de France. Het afgelopen seizoen speelde ze in Londen, debuteerde bij het Koninklijk Concertgebouworkest en maakte met het Philharmonia Orchestra een tournee door Spanje.

Laurenscontorij

De Laurenscontorij werd in 1966 opgericht als koor van de Laurenskerk in Rotterdam. Het koor, dat voornamelijk uit amateurs bestaat, heeft een belangrijke rol gespeeld in de series Cantatediensten en Laurenskerkmuziek. Het heeft onder andere een uitgebreid repertoire opgebouwd op het gebied van de a-cappellamuziek, maar werkt ook regelmatig mee aan

concerten van het Rotterdams Philharmonisch Orkest en het Residentie Orkest.

Kamerkoor van het Rotterdams Conservatorium

Het Kamerkoor van het Rotterdams Conservatorium bestaat uit hoofdvakstudenten zang en koor-/orkestdirectie en staat onder leiding van Barend Schuurman. Het Kamerkoor treedt niet alleen op in projecten die door het Rotterdams Conservatorium zelf worden uitgevoerd, maar verleent ook regelmatig – vaak in combinatie met de Laurenscontorij – medewerking aan concerten van het Rotterdams Philharmonisch Orkest, het Residentie Orkest en het orkest van de Brusselse Opera.

Barend Schuurman

Barend Schuurman studeerde fluit en koor-directie aan het Haags Conservatorium en orkestdirectie bij Jaap Spaanderman. Sinds 1982 is hij hoofddocent koordirectie aan het Rotterdams Conservatorium, waar hij tevens de leiding heeft van het Kamerkoor. Barend Schuurman is sinds 1966 verbonden aan de Laurenscontorij in Rotterdam, waarmee hij van verschillende belangrijke werken de eerste uitvoering in Rotterdam gaf.

Colofon

Dit is een uitgave van het Holland Festival.

Telefoon: 31.(0)20.627 65 66

Telefax: 31.(0)20.620 34 59

Adres: Kleine-Gartmanplantsoen 21

NL-1017 RP Amsterdam

Basisontwerp: Pieter Roozen / Mart. Warmerdam

Opmaak: Patrick Hoogenberg

DTP-apparatuur ter beschikking gesteld door

Magister Computer

Druk: Drukkerijen de Bussy Ellerman Harms bv

De toelichting van Stravinsky bij het *Concerto en ré* is uit het Engels vertaald door Jan Willem Reitsma.

De toelichting bij *Daphnis et Chloé* is een door de erven Escher geautoriseerde, enigszins bekorte versie van een toelichting die de Nederlandse componist en Ravel-kenner Rudolf Escher in 1972 schreef.

Sponsors

Koninklijke PTT Nederland NV (hoofdsponsor)

De Volkskrant bv

Fiat Auto Nederland bv

Dommelsche Bierbrouwerij bv

BV Weekbladpers

Drukkerijen de Bussy Ellerman Harms bv

Andersen Consulting

Subsidiënten

Ministerie van WVC

Ministerie van Economische Zaken

Ministerie van Buitenlandse Zaken

Gemeente Amsterdam

Prins Bernhard Fonds

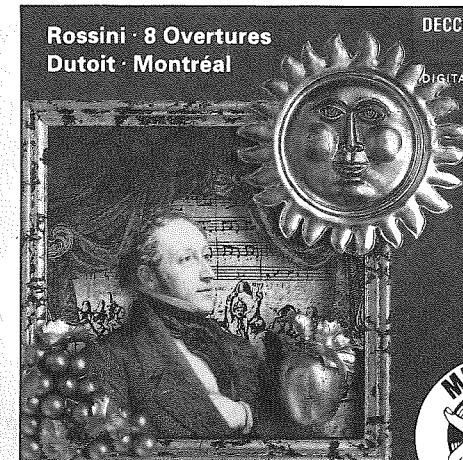
Stimuleringsfonds Nederlandse Culturele

Omroepproducties

orchestre symphonique de montréal charles dutoit

DECCA

Zojuist verschenen - tijdelijk voordelig

Rossini

8 Overtures

DDD

DECCA 433 074-2 (68'18'')

'Het orkest van Montréal produceert sinds 1980 aan de lopende band platen/CD's die tot de topers van de internationale platenwereld worden gerekend.'
(De Volkskrant)

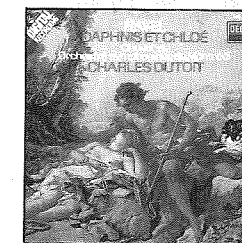

Een keuze uit de uitgebreide discografie:

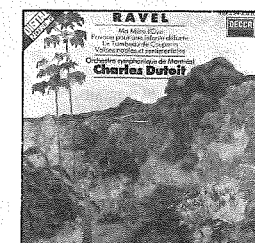
Stravinsky

Feu d'artifice - Scherzo
Fantastique - L'Oiseau de feu
DDD
DECCA 414 409-2
(62'50'')

Ravel

Daphnis et Chloé
(kompleet)
DDD
DECCA 400 055-2
(55'57'')

Ravel

Ma mère l'oye - Pavane -
Le tombeau de Couperin -
Valses nobles et
sentimentales
DDD
DECCA 410 254-2
(66'53'')

de Volkskrant

Dommelsch Bier